

Sygnatura akt I C 781/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 17-12-2015 r.

Sąd Rejonowy w Krotoszynie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karolina Balcer-Rachel

Protokolant: p.o. stażysty A. K.

po rozpoznaniu w dniu 03-12-2015 r. w Krotoszynie

sprawy z powództwa L. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

- odszkodowania z tytułu wypadków komunikacyjnych, z wyłączeniem spraw o symbolu 325, 0140c i 014 pz

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki L. K. kwotę 7.107,59 zł (słownie: siedem tysięcy sto siedem złotych 59/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 6.417,74 zł od dnia 15 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

- 689,85 zł od dnia 24 listopada 2015 roku do dnia zapłaty;

2. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powódki L. K. kwotę 2.073,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Krotoszynie kwotę 718,92 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Karolina Balcer-Rachel

Sygn. akt I C 781/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 10 kwietnia 2015 r. powód L. K. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółka Akcyjna w W. o zapłatę kwoty 6.417,74 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15.01.2015r. do dnia zapłaty a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł min., iż pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarł umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, przyjmując na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez ruch pojazdu marki R. (...) o nr rej (...). W dniu 10 grudnia 2014r. doszło do wypadku drogowego, którego sprawcą był podmiot posiadający zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Na skutek wypadku uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki M. (...) o nr rej (...).

Pozwany ubezpieczyciel po dokonaniu oględzin ustalił że przed kolizją pojazd powódki posiadał jedynie uszczerbek w postaci korozji tarcz felgi aluminiowej tylnej prawej. Pozwany po wykonaniu kosztorysu naprawy pojazdu, w którym zastosował części nieoryginalne oraz tzw. urealnienie na część zamienne w wysokości 55% oraz 67% na lakierowanie,

a także stawkę roboczogodziny na poziomie 50,00 zł -przyjął odpowiedzialność za szkodę co do zasady przyznając bezsporną część odszkodowania w wysokości 4.613,12 zł.

W ocenie strony powodowej ubezpieczyciel błędnie ustalił koszt odtworzenia stanu technicznego pojazdu jaki istniał przed powstaniem szkody zaniżając tym samym odszkodowanie. Bezpodstawnie w wycenie sporządzonej dla ubezpieczyciela zastosowano części nieoryginalne oraz tzw. urealnienie . Stawka roboczogodziny również nie odpowiada stosowanym na lokalnym rynku napraw . Celem ustalenia wysokości odszkodowania oraz przedstawienia zasadności swoich roszczeń na zlecenie powódki została sporządzona prywatna wycena . Kosztorys naprawy wskazał , że koszt na prawy pojazd powódki przy zastosowaniu oryginalnych części i odpowiednich stawek za roboczogodziny , wynosić powinien 11.030,86 zł

W ocenie powoda stanowisko pozwanego nie może zostać zaakceptowane w świetle treści i wykładni art. 361 paragraf 2 k.c .

W odpowiedzi na pozew / pismo procesowe z dnia 27 maja 2015r. - data wpływu / pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany podniósł, min., iż bezspornym jest iż w dni 10 grudnia 2014r. doszło do kolizji której za skutki na podstawie umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą kolizji odpowiedzialność ponosi pozwany. W związku ze szkodą pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 4.613,12 zł . W ocenie pozwanego wypłacone powodowi odszkodowanie w pełni rekompensuje wysokość szkody poniesionej przez powoda i zostało ustalone zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 08.10.2014r. w sprawie wyłączenia określonych porozumień wertykalnych w sektorze pojazdów samochodowych spod zakazu porozumień wyłączających konkurencję. Pozwany

wskazał ponadto , iż roszczenie nie zostało udokumentowane przez powódkę w zakresie wysokości z uwagi na nieprzedłożenie dokumentów potwierdzających poniesienie wyższych kosztów naprawy . Z dokumentacji akt szkody wynika iż samochód objęty pozwem do dnia szkody był eksploatowany przez okres 81 miesięcy / rok produkcji 2008/ . Pojazd nie podlegał gwarancji producenta , powódka nie wykazała , iż pojazd był serwisowany i naprawiany w autoryzowanych zakładach , jak również nie przedłożyła faktury za naprawę.

W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2015 r. - data wpływu powódka rozszerzyła żądanie pozwu do kwoty 7.107,59 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 6.417,74 od dnia 15 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty i od kwoty 689,85 zł od dnia wniesienia pisma rozszerzającego żądanie .

W piśmie procesowym z dnia 02 grudnia 2015 r. - data wpływu , pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 grudnia 2014r. doszło do kolizji drogowej , na skutek czego uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej (...) stanowiący własność powódki L. K. . Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

(...) S.A. w W. wszczęło postępowanie likwidacyjne i wypłaciło powódce bezsporną kwotę odszkodowania w wysokości 4.613,12 zł. W dokonanej kalkulacji pozwany zastosował min. urealnienie na części zamienne w wysokości 55 % oraz 67% na lakierowanie przyjmując stawkę za roboczogodzinę na poziomie 50,00 zł. Pozwany w celu ustalenia wysokości poniesionej szkody przed sporządzeniem kalkulacji dokonał oględzin pojazdu.

Dowód: Okoliczności niesporne , dokumenty w aktach likwidacji szkody

Powód w celu zweryfikowania przez pozwanego wysokości wypłaconego odszkodowania , które jego zdaniem było zaniżone , zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę majątkowego, który miał zweryfikować

kalkulację wykonana przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego. W wyniku dokonanej kalkulacji powołany rzeczoznawca ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 11.030,86 zł.

Dowód: okoliczności niesporne , kalkulacja naprawy k. 9-20

W oparciu o kalkulacje sporządzone przez stronę powodową i pozwaną , dodatkowo weryfikując je o zgromadzoną dokumentację fotograficzną biegły sądowy ustalił zoptymalizowany koszt naprawy pojazdu marki M. (...) o nr rej (...) rok produkcji 2008 , przy użyciu nowych części z logo producenta B. oraz tzw. zamienników z grupy Q na kwotę 11.508,09 zł brutto , zaś koszt naprawy pojazdu według oryginalnych części pochodzących z (...) na kwotę 11.720,71 zł brutto. Biegły określił również koszt naprawy przy użyciu nowych części zamiennych z logo producenta B. i ceny nowych części tzw. „zamienników” o porównywalnej jakości z grupy P na kwotę 9.862,15 zł brutto. Ustalając wysokość poniesionej szkody biegły bazował na stawkach roboczogodzin stosowanych w zakładach naprawczych specjalizujących się odbudową pojazdów

uszkodzonych w wysokości 100,00 zł netto za godzinę pracy mechanika , blacharza i lakiernika.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych M. S. k. 52-82

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności niespornych oraz dowodów powołanych wyżej. Oceny mocy dowodowej opinii biegłego Sąd dokonał w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 822§1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 kc, odsyłając w zakresie zasad tej odpowiedzialności do przepisu art. 435 § 1 kc stanowiąc, iż samoistny posiadacz pojazdu mechanicznego ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu wyrządzoną komukolwiek przez ruch pojazdu mechanicznego, a więc ustala odpowiedzialność na zasadzie ryzyka.

Szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 kc oraz według zasad określonych w art. 363 kc, a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w §2 tego przepisu. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje w chwili wyrządzenia szkody, odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie. Przy czym należy podkreślić, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art 822 § 1 Lc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art, 824] § 1 k.c). Świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych.

W niniejszej sprawie poza sporem było, iż strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji drogowej z dnia 10.12 2014r., , którego posiadaczem była osoba posiadająca zawartą z pozwanym (...) SA w W. umowę ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Na skutek wypadku uszkodzeniu uległ należący do powoda pojazd marki M. (...) o nr rej (...). W tym stanie rzeczy merytoryczne rozpoznanie sprawy przez Sąd ograniczało się do rozpoznania żądania powoda zasądzenia dalszej części odszkodowania w żądanej kwocie .

Wysokość przysługującego odszkodowania, należnego osobie trzeciej na podstawie przepisu art, 822§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 200 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i (...) Biurze (...) celi Komunikacyjnych, jest podyktowana zasadą z przepisu art. 824 !§1 kc w zw. z art. 13 ust. 2 cyt. ustawy oraz art. 361 i art. 363§1 k.c, że poszkodowanemu wypadkiem komunikacyjnym przysługuje od zakładu ubezpieczeń pełne odszkodowanie, odpowiadające wysokości szkody, ustalonej według zasad określonych w umowie odpowiedzialności cywilnej, pozostającej w normalnym związku przyczynowym z tym wypadkiem.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r. V CKN 1273/00). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania. Skoro zaś, stosownie do postanowień z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz. U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.)5 cena towaru lub usługi opodatkowanej podatkiem VAT obejmuje wielkość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą nabywca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy za towar lub usługę wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług, to miernikiem wysokości szkody ustalonej według cen kosztów naprawy jest tak właśnie określona cena naprawy pojazdów. Jest to zatem cena części zamiennych i usług obejmująca podatek VAT (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/ 97, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2001 r., V CKN 226/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r. IV CKN 387/01, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 r. III CZP 150/06). W świetle powyższego za oczywiście bezzasadne należy uznać te z zarzutów strony pozwanej, które warunkują możliwość domagania się przez powoda zwrotu wyższych kosztów naprawy od uprzedniego przedłożenia rachunków obrazujących rzeczywisty koszt naprawy pojazdu.

W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego (m.in. w orzeczeniach z dnia 1 września 1970 r. II CR 371/70, z dnia 3 lutego 1971 r. II CRN 450/70, z dnia 20 kwietnia 1971 r. II CR 475/70, z dnia 20 lutego 1981 r. I CR 17/81, z dnia 13 grudnia 1988 r. I CR 280/88, z dnia 29 stycznia 2002 r. V CKN 682/0, z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, z dnia 12 stycznia 2006 r. III CZP 76/05 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r. V CKN 308/01) za utrwalony należy uznać pogląd, że koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 kc. Pogląd ten aprobowany jest w doktrynie.

W wyroku z dnia 20 listopada 1970 r. Sąd Najwyższy (sygn. akt II CR 425/72) stwierdził, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu

przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych !" części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy". W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 września 1970 r., II CR 371/70, w związku z oceną wysokości kosztów naprawy uszkodzonego samochodu, stwierdzono m.in., że „nie wchodziła w grę kwestia za wysokich kosztów remontu11 samochodu, ponieważ „remont został przeprowadzony przez przedsiębiorstwo państwowe". W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2002 r., V CKN 903/00 (OSNC 2003, nr 1, poz. 15) wskazano, że świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy samochodu) nie powinno przekraczać „kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych" (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1971 r, III CRN 450/70). Przy czym za „niezbędne" koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności

istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy. Przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe od przeciętnych. Trzeba jeszcze dodać, że określanie kosztów naprawy samochodu wyłącznie przy uwzględnieniu ceny przeciętnej prowadzić mogłoby do relatywizacji w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanym posiadaczom pojazdów mechanicznych, gdyż różne mogą być metody obliczania cen przeciętnych w odniesieniu do poszczególnych usług naprawczych oferowanych na rynku. Otwarta pozostałaby także kwestia terytorialnego aspektu obliczania takich cen. Gdyby zastosować w tym zakresie regułę średnich cen obowiązujących na rynku krajowym, to przy zróżnicowaniach cen w poszczególnych regionach Polski, np. w związku ze wzmożonym popytem na określone usługi naprawcze w niektórych rejonach i aglomeracjach kraju, doszłoby do wypłaty poszkodowanym odszkodowań ubezpieczeniowych ewidentnie zaniżonych w stosunku do kosztów poniesionych w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. III CZP 32/03).

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Niejednokrotnie części samochodu, uszkodzone w czasie zdarzenia wyrządzającego szkodę, były eksploatowane już przez określony czas. Niezależnie jednak od tego, czy poszkodowany sam organizuje naprawę pojazdu, czy też naprawa odbędzie się w autoryzowanym zakładzie, wysokość odszkodowania wypłacanego przez ubezpieczyciela, powinna być ustalana z uwzględnieniem wszystkich ekonomicznie uzasadnionych i celowych wydatków niezbędnych dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Przed wszystkim należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania z którego szkoda wynika, w rozumieniu art

361 §1 kc. Zakładając, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną. Pozostaje do wyjaśnienia, na czym polega strata poszkodowanego, którą zobowiązany jest naprawić odpowiedzialny za szkodę, a w szczególności czy jest uzasadnione także ekonomicznie, że ma to być część nowa. Na pierwszy rzut oka wydaje się, że zastąpienie części już eksploatowanej, nieraz przez znaczny okres, nową częścią powoduje, że poszkodowany zyskuje, gdyż w jego pojeździe pojawiła się część mająca większą wartość niż ta, która uległa zniszczeniu. Nie jest to jednak wniosek trafny, gdyż część po połączeniu jej z pojazdem nie może być oceniana jako samodzielny przedmiot obrotu, lecz staje się jednym z elementów, które należy brać pod uwagę, przy ocenie straty poniesionej przez poszkodowanego. Stratę poszkodowanego określamy zaś przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można by mówić, tylko wtedy gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu jako całości. Z faktów powszechnie znanych wynika, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu. Nie ma więc znaczenia, że zamontowano w nim elementy nowe w miejsce już zużytych. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części z reguły nie tylko, nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu jako całości, może, gdyby chciał go sprzedać, ponieść stratę. Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. może on żądać naprawienia szkody poprzez przywrócenie do stanu poprzedniego. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen nowych części zamiennych jeśli są one potrzebne do naprawy samochodu. Skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma, co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych zamontowano części nowe. W szczególności

nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżać należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. A do tego w istocie sprowadzają się zarzuty pozwanej w zakresie zawyżenia przez powoda kosztu naprawy pojazdu. Ubezpieczyciel jako strona umowy ubezpieczenia zawartej ze sprawcą szkody, nie ma żadnych podstaw do narzucania poszkodowanemu jakichkolwiek obowiązków dotyczących naprawienia szkody. Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie w swoich orzeczeniach wypowiadał się przeciwko nakładaniu na poszkodowanego, który nabywa części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego pojazdu - obowiązku poszukiwania firmy sprzedającej je najtaniej. Tym bardziej ubezpieczyciel nie jest uprawniony do weryfikowania cen części zamiennych tylko na tej podstawie, że powód nie przedłożył dowodów zakupu części pochodzących np. od autoryzowanego przedstawiciela danej marki.

W tym stanie rzeczy, Sąd za nieuzasadnione uznał dokonane przez pozwaną przy określeniu wartości kosztu naprawy samochodu zastosowanie tzw. „urealnienia” (amortyzacji) na części zamienne. Z tych samych omówionych wyżej względów Sąd uznał, iż wysokość odszkodowania w niniejszej sprawie powinna odpowiadać kosztowi naprawy wykonanej przy użyciu nowych oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu. W toku postępowania nie ujawniono bowiem żadnych okoliczności, świadczących o tym, że zamontowane w samochodzie części i podzespoły podlegające wymianie były niefabryczne lub też uszkodzone wcześniej, tj., przed zdarzeniem. Należy zaznaczyć, iż zakład ubezpieczeń poprzez dokonanie oględzin pojazdu przed dokonaniem wypłaty niespornej części odszkodowania/ w toku postępowania likwidacyjnego /, dysponował możliwością poczynienia ustaleń w powyższym zakresie. W razie zatem sporu w tym zakresie to pozwany

{ci

zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu winien te okoliczności udowodnić / art. 6

W zakresie ustalenia kosztu naprawy pojazdu strona pozwana zakwestionowała wycenę sporządzoną na prywatne zlecenie powoda, a zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu miał wynieść 11.030,86 zł. Wobec zgłoszonego przez powoda wniosku Sąd ustalił zatem wysokość kosztów naprawy pojazdu objętego sporem w oparciu o opinię M. S. (2) - biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych w wariantcie dotyczącym zastosowania nowych oryginalnych części zamiennych z przyczyn powyżej szeroko wyłożonych. Zdaniem Sądu opinii biegłego w tym zakresie należy przyznać pełen walor wiarygodności, bowiem była jasna, logiczna i wyprowadzone przez biegłego wnioski co do ogólnych zasad wyliczenia kosztu naprawy samochodu marki M. (...) stanowiącego własność powoda były zasadne w świetle wskazań wiedzy technicznej i zasad doświadczenia życiowego.

Powołany przez Sąd biegły w swojej opinii wyliczył wartość szkody w pojeździe powoda na kwotę 11.720,71 zł wraz z wartością za oryginalne nowe części zamienne i przy uwzględnieniu średnich stawek za robociznę w wysokości 100,00 zł netto za prace mechaniczno- lakierniczo- blacharskie. Przyjęte przez biegłego stawki nie są wygórowane i odpowiadają cenom za usługi w warsztatach na lokalnym rynku, które dysponują niezbędnym zapleczem technicznym i zapewniają dobrą jakość usług i gwarancję wykonanej naprawy. Ponownie podkreślić należy, że wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego obejmują przy tym także, wbrew zarzutom pozwanej, koszt nowych części i innych materiałów, jeśli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy, albowiem przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody, a tak bezspornie w niniejszym wypadku było (por. wyrok SN z 20.10.1972 r., II CR 425/72; uchwała SN z 12.04.2012 r., sygn. III CZP 80/11). Na marginesie jedynie należy w tym miejscu tylko wskazać, że kwota przyjęta w opinii biegłego, a stanowiąca pełny koszt naprawy przy użyciu fabrycznie nowych oryginalnych części i średnich stawek stosowanych w warsztatach przewyższa nawet tę wynikającą z kalkulacji sporządzonej przez powoda, co zdaniem Sądu w sposób oczywisty świadczy o zaniżeniu przez pozwaną należnego powodowi odszkodowania. Nie bez znaczenia jest przy tym zdaniem Sądu, iż tylko części oryginalne dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami samochodu uszkodzonego. Ponownie należy w tym miejscu podkreślić, iż zgodnie z dotychczasową linią orzecznictwa SN nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów (tzw. zamienników).

Mając na względzie poczynione wyżej ustalenia faktyczne i prawne Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda powódki L. K. kwotę 7.107,59 zł a stanowiącą wyrównanie odszkodowania z tytułu szkody, uwzględniając przy tym wcześniej wypłacone częściowo odszkodowanie . O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 kc, mając na względzie fakt wymagalności roszczenia, bowiem roszczenie poszkodowanego zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych miało charakter terminowy, a w odniesieniu do dnia zgłoszenia szkody – 14 grudnia 2015r. , roszczenia powoda w dacie wskazanej w petitum pozwu były już wymagalne. Na marginesie należy przy tym zaznaczyć , iż żądania powoda w powyższym zakresie nie było kwestionowane przez pozwanego .

8

O kosztach procesu Sąd orzekł min na podstawie art. 98 §113 kpc / pkt 2 i 3 sentencji wyroku /

/-/K. R.